

АРАПАКІ М. В.,
доктор філософії
викладач кафедри Мовної підготовки
(Одеський державний університет
внутрішніх справ)
ORCID ID: 0000-0001-9437-0421

УДК 351.74:81

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.5.2.56>

ЕТИЧНІ ТА ДИПЛОМАТИЧНІ АСПЕКТИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ ВЗАЄМОДІЇ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ СПІВРОБІТНИКІВ ПОЛІЦІЇ

У статті концептуалізовано англomовну професійну комунікацію співробітників поліції в міжкультурних ситуаціях як інституційно зумовлену дискурсивну практику підвищеного ризику, у якій мовленнєві рішення набувають одночасно правового, етичного та безпекового статусу. Актуальність дослідження визначається інтенсифікацією глобалізаційних процесів і розширенням міжнародних контактів правоохоронних органів у межах спільних операцій, транснаціональних запитів, миротворчих місій, професійних тренінгів та мобільності населення, що підвищує ймовірність комунікативних збоїв та їхніх соціально-політичних наслідків. Метою статті є визначення і теоретичне обґрунтування ключових принципів етичної коректності та дипломатичної доцільності англomовного службового мовлення поліцейських, з урахуванням їхнього інституційного статусу, асиметрії ролей, часової обмеженості взаємодії та функціонування англійської як глобального коду міжнародного професійного обігу. Теоретико-методологічна рамка поєднує моделі міжкультурної комунікації із дискурс-аналітичним і функційно-прагматичним підходами до професійних жанрів поліцейської взаємодії (первинний контакт, перевірка документів, пояснення прав, інтерв'ювання, деескалація). Показано, що дипломатичність у правоохоронному дискурсі є не стилістичною «м'якістю», а керуванням директивністю через непрямі мовленнєві акти, стратегії пом'якшення, уточнення; етичність операціоналізується як сукупність мовних гарантій нейтральності, поваги й контрольованого розкриття інформації. Окремо обґрунтовано інституційно-регулятивну роль стандартизованих формул ввічливості та службової дипломатії, які знижують когнітивне навантаження, підтримують передбачуваність взаємодії та підсилюють сприйняття процедурної справедливості. Практична значущість результатів полягає у пропозиції жанрово-сценарної моделі навчання, що спирається на автентичні матеріали, рольове моделювання та аналіз реальних діалогів, забезпечуючи формування функціональної комунікативної готовності до міжнародної співпраці та безпечної взаємодії з уразливими групами.

Ключові слова: *процесуальна справедливість; інституційний дискурс; прагматичне пом'якшення; мовленнєвий акт; управління взаєморозумінням; управління конфіденційністю; невербальна узгодженість.*

Arapaki M.V. The ethical and diplomatic aspects of intercultural communication in English by the police officers

The article conceptualizes English-medium professional communication of police officers in intercultural situations as an institutionally conditioned discursive practice of heightened risk, in which communicative decisions simultaneously acquire legal, ethical, and security significance. The relevance of the study is determined by

the intensification of globalization processes and the expansion of international contacts among law enforcement agencies within joint operations, transnational requests, peacekeeping missions, professional training programs, and population mobility, all of which increase the likelihood of communicative failures and their socio-political consequences. The aim of the article is to identify and theoretically substantiate the key principles of ethical appropriateness and diplomatic expediency in English-language police communication, taking into account officers' institutional status, role asymmetry, time constraints of interaction, and the functioning of English as a global code of international professional exchange. The theoretical and methodological framework integrates models of intercultural communication with discourse-analytic and functional-pragmatic approaches to professional genres of police interaction, including initial contact, document checks, explanation of rights, interviewing, and de-escalation. It is demonstrated that diplomacy in law enforcement discourse does not amount to stylistic «softness,» but rather to the management of directiveness through indirect speech acts, mitigation strategies, and clarification practices, while ethical conduct is operationalized as a set of linguistic guarantees of neutrality, respect, and controlled disclosure of information. Particular attention is paid to the institutionally regulatory role of standardized formulas of politeness and service diplomacy, which reduce cognitive load, sustain interactional predictability, and reinforce perceptions of procedural justice. The practical significance of the findings lies in the proposal of a genre- and scenario-based training model grounded in authentic materials, role-play simulations, and the analysis of real-world dialogues, thereby ensuring the development of functional communicative readiness for international cooperation and safe interaction with vulnerable groups.

Key words: *procedural justice; institutional discourse; pragmatic mitigation; speech act; management of mutual understanding; confidentiality management; nonverbal alignment.*

Актуальність дослідження етичних та дипломатичних аспектів міжкультурної взаємодії англійською мовою співробітників поліції зумовлена інтенсифікацією глобалізаційних процесів, що докорінно змінюють характер правоохоронної діяльності на національному та міжнародному рівнях. Сучасні правоохоронні органи дедалі частіше функціонують у транснаціональному просторі, де службова комунікація виходить за межі однієї мовної, культурної й правової системи та здійснюється в умовах постійних контактів з іноземними громадянами, міжнародними організаціями, спільними слідчими групами, миротворчими місіями, а також у рамках міжнародних конференцій, тренінгів і програм професійного обміну. За цих умов англійська мова набуває статусу не лише інструмента інформаційного обміну, а й ключового засобу реалізації інституційної влади, забезпечення прав людини, підтримання довіри та запобігання конфліктам у міжкультурних ситуаціях.

Метою статті є визначення та теоретичне обґрунтування ключових етичних і дипломатичних принципів міжкультурної комунікації англійською мовою у професійній діяльності співробітників поліції.

Завдання дослідження полягають, в окресленні основних проблем міжкультурної англійської взаємодії у правоохоронній сфері, зокрема тих, що пов'язані з культурними стереотипами, мовними бар'єрами, різницею комунікативних норм і правових традицій, а також з ризиками непорозуміння в умовах стресу та конфлікту; аналізі етичних і дипломатичних вимірів поліцейського мовлення англійською мовою, включно з питаннями ввічливості, поваги до гідності особи, недискримінації та конфіденційності; формулюванням практично орієнтованих рекомендацій щодо вдосконалення мовної підготовки співробітників поліції.

Теоретичні засади міжкультурної комунікації у правоохоронній сфері

Міжкультурну взаємодію у правоохоронній сфері доцільно визначати як інституційно регламентований тип професійної комунікації, у межах якого поліцейський здійснює контакт із особою/групою, що належить до іншого культурного, мовного або правового

середовища, і при цьому має одночасно реалізувати завдання безпеки, прав людини, процесуальної коректності та суспільної легітимності. На відміну від «звичайної» міжкультурної комунікації в сервісних професіях, поліцейська взаємодія характеризується асиметрією влади, часовою обмеженістю, високими ставками помилки й потенціалом ескалації [10].

Роль англійської мови як *lingua franca* в міжнародному поліцейському контексті варто описувати не лише як «спільний код», а як інструмент міжінституційної взаємодії, де англійська часто використовується як робоча мова для контактів із іноземцями, міжнародних запитів, спільних операцій, тренінгів, а також у ситуаціях міграційної мобільності. Ефективність англійської підготовки для правоохоронних потреб вимагає поєднання мовних, прагматичних і жанрових компетентностей, а не лише словника й граматики [1]. У вітчизняному контексті проблему професійної комунікативної компетентності працівників правоохоронних органів осмислено як компонент професіоналізму й фактор результативності службової діяльності; цей корпус досліджень є методологічною опорою для вбудовування міжкультурного й англійського компонентів у підготовку поліцейських [2].

Щодо моделей міжкультурної комунікації, то їх продуктивність у поліцейському аналізі полягає в тому, що вони дають рамку для прогнозування типових зон непорозуміння: різні режими дистанції й приватності, контраст прямоти / непрямоти, різні очікування щодо ролі інституції, часової організації, «обличчя» та статусу. Однак у правоохоронному дискурсі ці моделі мають застосовуватися не як «культурні ярлики», а як гіпотетичні змінні, які взаємодіють із правовою системою, процедурою та комунікативними обмеженнями ситуації. Саме тому доцільно поєднувати культурні моделі з дискурс-аналітичним і прагматичним підходами до конкретних жанрів (перевірка документів, пояснення прав, інтерв'ювання, комунікація в кризі), де результат вимірюється не «культурною відповідністю», а безпечністю, зниженням конфліктності та зростанням співпраці [15].

Принципи професійної етики поліцейського в міжнародному контексті доцільно концептуалізувати як сукупність норм і практик, що забезпечують одночасно законність, пропорційність, неупередженість і повагу до гідності людини. У міжкультурній взаємодії ці принципи ускладнюються тим, що адресат може мати інші очікування щодо ролі поліції, довіри до держави, допустимості запитань, темпу та «офіційності» мовлення. Етична коректність тут проявляється не декларативно, а в мікропрактиках: як саме формулюється прохання / наказ; чи є пояснення підстав; як маркується право особи на відмову / уточнення; як забезпечується «процедурна гідність» у ситуаціях стресу [10].

Конфіденційність у міжнародній поліцейській комунікації слід розглядати як подвійний обов'язок: охорона персональних даних / чутливої інформації та збереження психологічної безпеки особи під час контакту. У міжкультурних ситуаціях ризики зростають через перекладацьке посередництво, присутність третіх осіб, нерозуміння того, які відомості є «процедурно потрібними», а які – надлишковими [11].

Важливим є аналіз усталених англійських формул ввічливості, які виконують не лише мовленнєву, а й інституційно-регулятивну функцію. У професійній діяльності співробітників поліції такі формули становлять частину дискурсивного інструментарію, за допомогою якого реалізується баланс між владними повноваженнями та повагою до гідності особи, між процедурною необхідністю та етичною чутливістю до міжкультурного контексту. Використання стандартних, соціально нейтральних і культурно прийнятних мовних моделей англійською мовою знижує ризик ескалації напруження, сприяє формуванню довіри та забезпечує передбачуваність комунікативної поведінки поліцейського у взаємодії з представниками різних культур.

На етапі первинного контакту особливого значення набувають формули привітання та самопрезентації, які виконують функцію соціального «вирівнювання» асиметрії статусів. Такі вислови, як «*Good morning / afternoon, how can I assist you today?*» або «*Allow me to introduce myself...*», поєднують інституційну роль представника влади з сервісно орієнтованою моделлю спілкування, що є характерною для сучасної демократичної поліцейської комунікації.

Запити та інструкції, які за своєю суттю є імперативними, у дипломатично чутливому мовленні трансформуються в непрямі мовленнєві акти з використанням стратегій пом'якшення. Конструкції на кшталт «*Could you please provide me with your identification?*» або «*May I kindly ask you to step aside for a moment?*» дозволяють реалізувати службову необхідність без прямого тиску, зберігаючи обличчя адресата і мінімізуючи потенційне сприйняття дій поліції як агресивних або дискримінаційних.

Не менш значущу роль відіграють формули нейтрального уточнення, що забезпечують точність взаєморозуміння і водночас демонструють повагу до мовця. Вислови типу «*If I understand you correctly, you mean...*» або «*Let me make sure I've got this right...*» виконують одразу кілька функцій: вони знижують імовірність помилкового тлумачення, дають співрозмовнику можливість скоригувати висловлювання та сигналізують, що поліцейський не діє поспіхом або упереджено.

Особливу групу становлять формули деескалації та дипломатичного супроводу конфліктних ситуацій. Фрази на кшталт «*I understand your concern, let's try to resolve this calmly*» або «*We appreciate your cooperation in this matter*» спрямовані на зниження емоційної напруги, легітимацію почуттів співрозмовника та переведення взаємодії у раціональну площину спільного розв'язання проблеми.

Формули демонстрації поваги та емпатії мають особливе етичне значення в правоохоронному дискурсі, оскільки безпосередньо пов'язані з принципами прав людини. Вислови «*I respect your point of view*», «*I understand this situation may be difficult for you*» або «*Thank you for your patience*» сприяють гуманізації службового спілкування та зменшують ризик сприйняття поліцейських дій як формально-бюрократичних або репресивних.

Завершення контакту також має дипломатичне навантаження, адже формує загальне враження про інституцію. Формули прощання й підсумку взаємодії, зокрема «*Thank you for your time and cooperation*» або «*If you have further questions, please don't hesitate to ask*», виконують функцію закриття комунікативного циклу з підтвердженням взаємної поваги та відкритості до подальшого діалогу. У професійній перспективі такі формули сприяють підвищенню рівня довіри до поліції як до інституції, що діє в межах закону й етичних стандартів.

Дипломатичні аспекти англійської міжкультурної взаємодії поліцейських

Ввічливість і дипломатичність у поліцейському мовленні коректно описувати через призму теорії мовленнєвих актів і прагматики пом'якшення, але в «оперативному» прочитанні: поліцейське висловлювання рідко є нейтральною інформацією; частіше це директива, попередження, прохання, заборона, пояснення підстав або пропозиція співпраці. Дипломатичність означає не уникнення директивності, а керування нею: зниження загрозливості для адресата при збереженні контролю й безпеки. Відновлення довіри після комунікаційної помилки (наприклад, надмірної жорсткості) можливе через пояснення, вибачення, корекцію тону та підтвердження поваги [10].

Використання англійської мови для деескалації конфліктів потребує розмежування двох рівнів: деескалація як набір технік і деескалація як дискурсивний режим взаємодії. Деескалація включає вербальні й невербальні компоненти, послідовність дій, тактичне слухання, зниження темпу, фокус на безпечних інструкціях та уникнення провокувальних формулювань. Одна й та сама директива може сприйматися як «допомога» або як «припинення» залежно від культурних норм статусу й прямої; тому мовна форма повинна підтримувати процедурну справедливість (підстава, прозорість, нейтральність), що підвищує кооперацію та знижує конфліктність контакту [13].

Роль невербальної комунікації (жести, дистанція, інтонація) у міжкультурній поліцейській взаємодії є критичною через те, що невербальні сигнали часто інтерпретуються швидше за мовні й можуть або підтримати, або зруйнувати дипломатичний ефект англійського повідомлення. Дипломатичні формули у професійному спілкуванні поліції англійською варто інтерпретувати як стандартизовані мовні шаблони, що поєднують директивну функцію з маркерами поваги, прозорості та процесуальної коректності [12].

У контексті міжнародної взаємодії окреме місце посідають дипломатичні формули офіційного характеру, які використовуються під час міжвідомчих зустрічей, спільних

операцій і професійних заходів. Вислови типу «*We highly value international cooperation in this matter*» або «*We aim to handle this situation with the utmost respect and professionalism*» виконують функцію інституційної ввічливості, спрямованої на підтримання партнерських відносин, узгодження позицій і збереження позитивного іміджу правоохоронного органу на міжнародній арені. Такі формули є елементом дипломатичного реєстру англійської мови, який поєднує офіційність, нейтральність і стратегічну ввічливість.

Практичні кейси та приклади міжкультурної взаємодії англійською мовою у правоохоронній сфері:

Практичні кейси міжкультурної взаємодії співробітників поліції англійською мовою доцільно концептуалізувати як інституційно регламентовані комунікативні події, у яких мовлення виконує не лише інформаційно-обмінну, а й юридично релевантну, репутаційну та деескалаційну функції. У сучасному професійному середовищі такі події найчастіше виникають у контекстах спільних операцій (координація дій, обмін оперативною інформацією, узгодження протоколів безпеки), міжнародних конференцій та робочих нарад (узгодження процедур, представлення кейсів, переговори щодо спільних стандартів), а також тренінгів і навчань з іноземними інструкторами чи учасниками (симуляції інцидентів, відпрацювання переговорних моделей, стандарти взаємодії з вразливими групами).

Для службової комунікації критично важливими є навички говоріння й аудіювання в реальних контактах, а «проблеми» найчастіше стосуються розуміння на слух, швидкості реагування та використання професійно релевантної лексики в умовах стресу [7; 8].

На мовному рівні ключовою проблемою є асиметрія компетентностей у ситуації *lingua franca*: різні акценти, темп мовлення, локальні професіоналізми, нерівномірний доступ до спеціальної термінології, а також різні «порогові» стандарти зрозумілості. Офіцери часто відчують потребу в розвитку як загальної комунікативної англійської, так і «технічної» (професійно маркованої) складової, а помилки / незрозуміння концентруються в реальних контактах «на службі».

На прагматичному рівні труднощі пов'язані з тим, що одна й та сама мовна дія (наказ, прохання, попередження, вимога зупинитися, перевірка документів, відмова, зауваження) у різних культурах має різні очікування щодо ступеня прямоти, легітимуючих пояснень і «пом'якшення». У правоохоронному дискурсі це особливо чутливо, бо прямота може бути інтерпретована як агресія, а надмірна м'якість – як слабкість контролю ситуації. Якості комунікативної взаємодії, процедурна коректність і спосіб звертання до громадян прямо пов'язані з рівнем напруження та з готовністю до співпраці [3].

На інституційному рівні суттєвою проблемою стає різниця правових систем і протоколів: те, що в одній юрисдикції є стандартною процедурою (наприклад, формулювання прав / обов'язків, порядок фіксації пояснень, допуск перекладача, спосіб повідомлення про підстави дій), в іншій може мати інше нормативне тлумачення або інші комунікативні вимоги. Це продукує ризик «невидимих» непорозумінь: зовні діалог відбувається англійською, але його інституційний смисл «прив'язаний» до національних процедур.

Окремий комплекс труднощів пов'язаний з інтерпретацією / перекладом у поліцейських інтерв'ю та під час контакту з особами, які не володіють мовою взаємодії. Втрати слів та лінгвістичних конструкцій виникають не лише на рівні лексики, а на рівні рапорту, керування чергою мовлення, відтворення прагматичних нюансів і невербальних сигналів; водночас практики мають хибні уявлення про нейтральність перекладача й контроль інтерв'ю, що прямо впливає на якість комунікації [6]. У випадку використання англійської через телефонне тлумачення (поліцейське інтерв'ю) додатково фіксуються проблеми взаєморозуміння та організації дискурсивного потоку, що робить такі кейси особливо показовими для лінгвістичного аналізу «ризиків непорозуміння» в поліцейському дискурсі [9].

Для лінгвістичного аналізу діалогів продуктивним є розмежування двох рівнів: мікро-рівня (послідовність реплік, уточнення, перевірка розуміння, маркери ввічливості / пом'якшення, імперативність, модальність) і макрорівня (жанровий сценарій, інституційні ролі,

баланс влади, комунікативна мета, деескалаційна траєкторія). «Рапорт» і довіра конструюються лінгвістично та культурно чутливо, а трансфер через перекладача може змінювати або «згладжувати» ці механізми; відповідно, аналіз повинен фіксувати не лише «що сказано», а й «як забезпечується взаємодія» [5].

У прикладному аспекті для поліцейської англійської особливо важливим є аналіз «деескалаційних ходів» як комплексних дискурсивних практик: пояснення підстави дії зрозумілою англійською, пропозиція альтернатив, маркери емпатійного слухання, нейтральна лексика замість оцінної, а також контроль інтонації та темпу. Саме комунікативні компоненти (спосіб звертання, процедурна зрозумілість, «справедливе ставлення») розглядаються як фактори зниження опору й напруження; отже, діалогові дані дозволяють операціоналізувати ці компоненти як лінгвістичні індикатори [3].

Методичні рекомендації для навчання: від автентичних матеріалів до сценарно-рольового моделювання

Автентичні матеріали в межах цієї тематики доцільно трактувати як тексти й записи, що відображають інституційні жанри: фрагменти протоколів, стандартизовані формули інструктажу, типові запитання первинного опитування, зразки повідомлення прав та процедур, матеріали міжнародних тренінгів (інструкції, сценарії симуляцій), а також корпуси / транскрипти інтерв'ю (зокрема опосередкованих перекладачем), які вже описані в наукових дослідженнях. Ефективність такого підходу зростає, коли матеріал стає основою для дискурс-аналізу й реконструкції комунікативних ризиків: де виникає непорозуміння, у який спосіб будуватися рапорт, що саме втрачається при тлумаченні, як змінюється ступінь прямоти. Саме тому науково обґрунтованим є залучення даних про інтерпретовано-опосередковані поліцейські інтерв'ю та телефонне тлумачення як «кейс-матеріалу» для навчання, адже вони демонструють типові вузли ризику взаєморозуміння.

Рольові ігри та моделювання ситуацій у підготовці поліцейських до міжкультурної взаємодії англійською мають методичну цінність лише тоді, коли вони відтворюють не «сюжет», а інституційну структуру події: ролі, правові обмеження, етичні рамки, протокольний стиль, вимоги конфіденційності, а також деескалаційні цілі. Комунікаційна підготовка обґрунтовується як необхідна складова професійної ефективності, а навчання комунікативній адаптації розглядається як інструмент зниження міжкультурних непорозумінь [4]. У ширшому європейському контексті підкреслюється, що іншомовна підготовка в поліцейських академіях має враховувати інтеркультурну компетентність як результат, а не як декларацію, тобто через вправи, які змушують курсантів ухвалювати комунікативні рішення в умовах культурної різниці й службової відповідальності.

Щоб етичні та дипломатичні аспекти не залишалися «паралельною» тематикою, їх слід вбудовувати в мовні завдання як дискурсивні вимоги до реалізації службових мовленнєвих актів. У мультикультурному середовищі професійна етика поліції проявляється у мовних індикаторах поваги, недискримінації, процедурної справедливості, а також у режимі конфіденційності та коректного поведіння з персональною інформацією [3]. Професійні виклики поліції в мультикультурному суспільстві, показують зв'язок етики з компетентностями взаємодії та саморегуляції; у прикладній площині це означає, що мовне навчання повинно відпрацьовувати способи коректного повідомлення рішень і вимог без приниження гідності та без підсилення стереотипів [14].

Невербальна комунікація (дистанція, жести, інтонація) у міжкультурних поліцейських контактах має розглядатися як частина єдиного «комунікативного пакета», оскільки саме розузгодження вербального й невербального може провокувати ескалацію. Особливо показовими є моменти, де нейтральні слова супроводжуються різкою інтонацією або «надмірним» наближенням, що в іншій культурній нормі сприймається як загроза.

Висновки. Узагальнення результатів проведеного аналізу дозволяє концептуалізувати етичні та дипломатичні аспекти міжкультурної взаємодії англійською мовою співробітників поліції як комплексний дискурсивно-інституційний феномен, що формується на перетині мовної прагматики, професійної етики, норм прав людини та оперативних вимог

безпеки. Встановлено, що міжкультурна комунікація у правоохоронній сфері відрізняється підвищеною регулятивністю й асиметрією ролей: поліцейський виступає носієм інституційної влади, тоді як адресат (особливо в умовах міграційної мобільності, кризових ситуацій або перебування в іншій юрисдикції) може перебувати в позиції невизначеності, стресу та зниженого рівня довіри. Обґрунтовано, що дипломатичність у поліцейському дискурсі не тотожна «м'якому стилю», а є керованим інструментом реалізації директивних мовленнєвих актів через стратегії пом'якшення, пояснювальності, контроль розуміння та корекцію комунікативних збоїв, тоді як етичність виявляється у мовних маркерах поваги, конфіденційності, недискримінації та прозорості процедур.

Перспективи розвитку міжкультурної компетентності правоохоронців доцільно пов'язувати з переходом від фрагментарної іншомовної підготовки до інтегрованої компетентнісної моделі, у якій англійська мова, професійна етика та комунікативна тактика розглядаються як взаємопов'язані компоненти службової готовності. Розвиток англійської мови для поліцейських у міжкультурному вимірі має стратегічне значення для сучасної правоохоронної системи, оскільки забезпечує не лише комунікативну дієздатність у міжнародному середовищі, а й етичну якість та дипломатичну ефективність професійної взаємодії.

Список використаних джерел:

1. Жук Н. А. Комунікативна компетентність як основа професіоналізму патрульних поліцейських: дис.... д-ра філософії 053. Київ, 2021. 244 с.
2. Bilousov A. V. Communication competence as a component of law enforcement officers' professional competence in Ukraine. *Інноваційна педагогіка*. 2024. № 71, Т. 1. С. 78–82.
3. Engel R. S., Corsaro N., Isaza G. T., McManus H. D. Assessing the impact of de-escalation training on police behavior: Reducing police use of force in the Louisville, KY Metro Police Department. *Criminology & Public Policy*. 2022. № 21 (2). P. 199–233.
4. Franco A. M. Intercultural Communication Training and Law Enforcement Officers: A Career-Span Analysis and Education Agenda. Master of Arts (MA), Thesis, Communication & Theatre Arts, Old Dominion University, 2017. URL: https://digitalcommons.odu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1003&context=communication_etds&utm (дата звернення: 02.01.2026).
5. Gomez-Bedoya M. Interpreting rapport – Cross-linguistic challenges in police communication with victims. *International Journal of Language and Law (JLL)*. *International Journal of Language Sc Law*. 2024. № 13. P. 148–170.
6. Goodman-Delahunty J., Martschuk N. Risks and benefits of interpreter-mediated police interviews. *Journal of Criminal Justice and Security*. 2016. № 18 (4). P. 451–471.
7. Halenko Y., Nikolajová Kupferschmidtová E. Methods of teaching foreign languages at police academies: Ukrainian and international experience. *Philosophy, economics and law review*. 2022. №2 (1). P. 176–191.
8. Karnchanachari S. A Needs Analysis of English Communication Requirements of Metropolitan Police: Implications for Training and Skill Development. *PASAA: Journal of Language Teaching and Learning in Thailand*. 2024. №69. P. 62–91.
9. Määttä S. K. English as a Lingua Franca in telephone interpreting: representations and linguistic justice. *The Interpreters' Newsletter*. 2017. №22. P. 39–56.
10. Oostinga M. S., Giebels E., Taylor P. J. Communication error management in law enforcement interactions: a receiver's perspective. *Psychology Crime and Law*. 2017. № 24 (2). P. 134–155.
11. Paterson C., Morgan M. Procedural Justice and Therapeutic Frameworks for Police Interactions with Migrant Populations Experiencing Forced Labour. *Social Sciences*. 2025. № 14 (11). P. 638.
12. Rattanapian S. Understanding politeness strategies: A study of tourist police service encounters through discourse approach. *Damrong Journal of The Faculty of Archaeology Silpakorn University*. 2016. № 15 (1). P. 243–277.

13. Sahin N., Braga A. A., Apel R. The Impact of Procedurally-Just Policing on Citizen Perceptions of Police During Traffic Stops: The Adana Randomized Controlled Trial. *J Quant Criminol.* 207. № 33. P. 701–726.

14. Treļš Ē., Mihailovs I. J., Matisāns J. Social emotional competence and professional ethics: professional challenges of the police officer in a multicultural society. *Society. integration. education. Proceedings of the International Scientific Conference.* 2023. № 2. P. 453–466.

15. van Lith, L., Hutter, R. I. V., Sexton, M. M. What Do We Mean by De-Escalation in Police-Citizen Encounters? A Scoping Review on Conceptualization, Techniques, and Effectiveness. *J Police Crim Psych.* 2025. № 40. P. 625–644.

Дата першого надходження рукопису до видання: 22.09.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 29.10.2025

Дата публікації: 28.11.2025

